

Lauritzen-prisen.

Rejselegat 2009 til skuespilleren Martin Buch. Motivering v. teateranmelder Lars Wredstrøm, Børsen.

Hvem tør blive uvenner med Martin Buch! – Jeg tør i hvert fald ikke!!! – For i sine vanvittige fortolkninger af diverse mænd fra alle samfundslag, er det et gennemgående træk, at de alle bygger på en nærmest researchagtig detalje rigdom – ikke mindst rollerne som snob – Og hvem har lyst til at lægge ryg til den slags udleveringer, selvom de fleste af os nok har en rem af huden.

”Faktisk bruger jeg min fars kollegaer, når jeg arbejder med rollen som snobben Fritz” forklarede Martin Buch for nylig. Og man må sige, at rollen som snobben Fritz i den grad har kastet noget af sig – her i flot samspil med kollegaen Rasmus Botoft, der giver den som rødvin-kammeraten ”lille Poul”.

Begge karakterer – både Fritz og Poul – der går igen i DR-satireprogrammet ”Normalerweise” samt i radioprogrammerne ”Rytteriet” – selvom figurerne og selve samarbejdet reelt går tilbage til makkerparrets fælles fortid i Tisvildeleje Revyen – her med afstikkere til det selvopfundne; men mindst lige så rablende ”Teater Marianne”.

Men hvad er det så Martin Buch kan i skildringen af sine mænd eller manderoller? Et spørgsmål der ikke bliver mindre aktuelt af, at Buch reelt på bare 14 dage opnåede 42.000 fan-hits på sin Facebook profil – kort tid efter en tv-rolle.

Tryllesætningen eller løse-orderne er: Martin Buch har en sjælden set evne til ikke blot at udlevere, men også forsvare den ofte mentalt lille mand – fraset alle personens materielle goder.

Martin Buch gør kort og godt sine mandlige figurer så genkendelige, at vi med lethed kan spejle os selv i dem – selv når disse figurer er allermest rædselsfulde og ulidelige at høre på i al deres egocentri.

På den konto både udleverede men også forsvarede han f.eks. elskerrollen som Antonius i Maria Rydén's bearbejdelse af ”Absolut Holberg” på Grønnegårds Teateret i år 2000. En øretævende god og super morsom fortolkningsmodel som Martin Buch også gjorde brug af i rollen som Ottavio i Molières ”Scarpins rævestreger” på Det Danske Teater i 2002.

Martin Buchs store appeal til den menneskelige varme er derfor slående. Men er der noget man savner hos Buch – eller rettere i han repertoire – så er det den gruopvækkende alvor.

For det vægelsind, som Martin Buch vedstår, at han også besidder rent privat, bygger også på en rå, mørk og synderrivende uhygge.

Lige så sød og imødekommende Martin Buch nemlig kan fremstå i en rolle, lige så grum, kan han helt sikkert også spille – vi har bare ikke fået lov til at se det endnu.

Derfor håber vi i JL-Fondet og i Lauritzen-priskomiteen, at du måske vil bruge dit rejelegat på også at udfordre og opsøge den sceniske skyggeside af en karakteropbygning. En genre-form du helt sikkert også kan nå langt med, når man som du, har et hamrende stort talent – For skal du endelig revses, så må det blive i form af en opsang om, at du ikke må hvile på dine sceniske laurbær i den morsomme ende af skalaen – det er dit talent simpelthen for stort til.

Du har bare at tage dig sammen – og se så at komme ud i verden – men skynd dig også tilbage igen, for mens du er væk, vil du være scenisk savnet..

Kære Martin – tillykke med årets rejse-legat.